

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

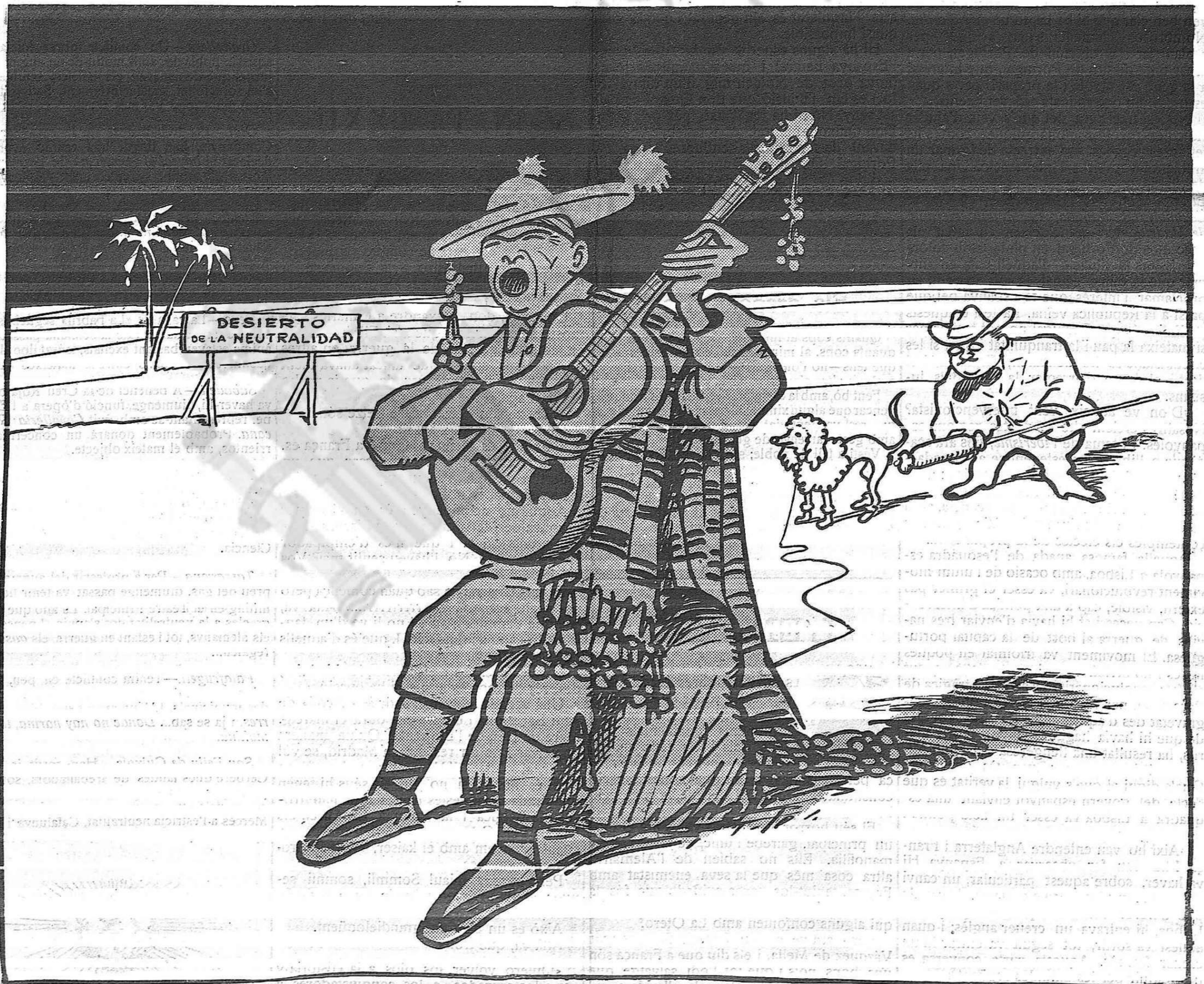
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

Qui canta, son mal espanta

—“No tengo pare, no tengo mare;
no hay quien me quiera, ni quien me ampare...”

Von Mella

La trompetejada conferencia d'en Mella posa de relleu tot lo que s'amaga sota l'hipòcrita neutralitat dels nostres elements dretistes. Per a ells, la neutralitat és una tapadora interina. I lo que en realitat preparen és l'aliança de l'Alemanya i Espanya, amb la consegüent ruptura d'aquesta amb França i Anglaterra.

Totes les actuals campanyes sobre Gibraltar i l'unió ibèrica, no tenen cap altra finalitat concreta que trencar els lligams d'amistat i de diplomàcia amb Londres i anusar lligams nous amb Berlín. Tal com aqueixes campanyes se porten, només poden tenir dos resultats: o el ridícol més espantós, per part dels nostres irredentistes (!), o la guerra amb la Gran Bretanya. Això darrer és lo que en realitat voldrien els pretesos neutralistes de les dretes espanyoles.

El moviment actual, barreja de discursos teatrals i de manifestacions de carrer, està fent-se a benefici de l'Alemanya. No és un moviment espanyolista ni iberista, sinó germanista. Per això el senyor Mella, que va al capdavant d'aqueix moviment, hauria d'ésser anomenat Von Mella, a la alemanya.

Sí: Von Mella. El reidòric tradicionalista ja somnia ésser cridat per la futura dinastia alemanya que l'ha de fer President del Consell de ministres de l'Estat espanyol.

Madrid contra Portugal

LSTEM fonament convençuts que a Madrid s'ha tramut un plan contra la Nació portuguesa. D'unes quantes setmanes ençà, la premsa de la Cort està realitzant una campanya tendenciosa, persistent, mal intencionada. Se veu ben clar que hi ha hagut un *mot d'ordre*. Nombrosos elements s'han avingut per a plantejar el problema de Portugal, per a crear una qüestió de Portugal, que interessi a la gent espanyola i la prepari per a quan es presentin determinats esdeveniments.

No es tracta ara, pel que's veu, d'ajudar ridícoles revoltes monàrquiques, com s'ha fet altres vegades. Ara es tracta de formar un ambient favorable a l'intervenció. Una pila de diaris madrilenys — *A B C, El Debate, El Imparcial, El Parlamentario, El Correo Español, La Mañana, El Mundo, Heraldo de Madrid*, etc. — coincideixen en inflar els successos de Portugal, en pintar amb colors negríssims la situació d'aquell país, en afirmar que la calma actual és sols aparent, en proclamar l'interès que té Espanya pel que passi a la República veïna. La tesi d'aquests periòdics és que Portugal no pot trobar per sí mateixa la pau i la tranquil·litat i que, si les circumstàncies ho demanen, Espanya té el dret i el deure d'arreglar la casa dels lusitans.

¿D'on ve aqueix vent intervencionista? Nosaltres creiem que ve d'altres regions espanyoles. El tema de l'iberisme, fins ara acadèmic o llibresc, va estenent-se a les redaccions de periòdics, als cercles polítics i a les taules de café. I és evident que en les esferes oficials es miri això amb complacència, amb una mena de mig-riure enigmàtic, com si es contemplés els efectes de la propia obra.

Aquella famosa anada de l'esquadra espanyola a Lisboa, amb ocasió de l'últim moviment revolucionari, va ésser el primer pas extern, visible, cap a una política d'intervenció. Cap necessitat hi havia d'enviar tres navilis de guerra al port de la capital portuguesa. El moviment va triomfar en poques hores i no arribà a pendre gravetat en quant als fets revolucionaris. La setmana tràgica de Barcelona, per exemple, va tenir molta més gravetat des d'aquest punt de vista. Tot allò de que hi havia hagut espanyols morts i ferits, ha resultat una lleugerera del gran Ministre d'Estat, senyor marquès de Lema. Que's digui el que's vulgui, la veritat és que l'acte del govern espanyol enviant una esquadra a Lisboa va ésser un acte polític i un acte greu.

Així ho van entendre Anglaterra i França. I ho van fer observar a Espanya. Hi va haver, sobre aquest particular, un canvi de notes... mudes, però eloqüents. Al cap de poc d'haver entrat l'esquadra espanyola a Lisboa, hi entrava un creuer anglès; i quan aquest va sortir, tot seguit va entrar-hi un creuer francès. Aquesta curta conversa es pot traduir per les paraules següents:

ESPAÑA.—Tinc ganes d'arreglar Portugal...

ANGLATERRA.—Dispensi, senyora Espanya. No oblidí que jo soc aquí.

FRANÇA.—Ni que jo també hi soc. ¿Tindrà present el govern de Madrid la lliçió de la muda conversa? Tot fa creure que no. La campanya de la premsa continua. Els principals rotatius madrilenys, que tant poca atenció prestaven a les coses portugueses, ara han enviat a Lisboa corresponents especials, i aquests escriuen cada dia que Portugal està molt malament, que s'acosten nous moviments revolucionaris, que l'inquietut és allí general i que la vida quasi impossible...

Hi ha alguns esperits cànids que veient l'Espanya neutral i quieta d'aquests jorns (nova Arca de Noè en mig d'un diluvi de foc) es fan l'il·lusió que don Quixot ha posat seny. No hi ha res d'això, per desgracia. Don Quixot, neutral, cavil·la febrosament i davant dels seus ulls enlluernats, passen Portugal, Gibraltar, Tànger... Francament: mai don Quixot ens havia fet tanta por com avui.

FULMEN

Els drapets al sol

Quants cops al mirar-te, Gegant varonil quants cops, al mirar-te, judico amb recei que tens—no t'ofenguis—de boig un arrel, o algun altre símptoma aixís per l'istill!

Fent bò, amb la «senyora» et passeiges tranquil; i encar que algun ximple al passà et prengui el pèl, tu... res! vas fent via! oh príncep model! amb gestic farrer de guardia civil!

Vesit a tall de noble; semblà un Gran Mogol i dur espanyoles com un menestral... noi, vols que t'ho digui? per mi és un bunyol. Ballar per la Rambla, fa molt carcamal. Rosell! que bé ho deies temps hà a l'«Espanyol!» «Porteu una reixa sota el davantal...»

JOAQUIM MALLEU

L'ENEMIC

LS nostres pobres reaccionaris els faràn rodar el cap. Avesats a que'ls donguin fets els arguments fonamentals dels seus odis i els seus amors, ells eren enemics de la França perquè'ls havien dit que aquesta nació constituïa el símbol del ateïsmo, la corrupció i la desvergonya.

El seu horror als nostres veïns era el motiu principal, gairebé l'únic, de la seva germanofília. Ells no sabien de l'Alemanya altra cosa més que la seva enemistat amb França, tenint-los sense cuidat que fós la patria de Lutero, que no sabien qui era i a qui alguns confonien amb La Otero.

Però ara ve el seu Esperit Sant, senyor Vázquez de Mella, i els diu que a França són uns bons nois i que tot l'odi salvatge que saben sentir els còrs clericals s'ha de guardar per l'Anglaterra.

Els nostres germanòfils estàn tan enamorats de l'imperi teutó, que fins els imiten en la seva tàctica militar i en les seves evolucions morals. Primer l'enemic era la França, i per a invadir-la no varen planyar ni respectar res, ni la neutralitat de la pacífica Bèlgica. Va intervenir Anglaterra i aleshores tots els seus odis varen ésser per a la *perfida Albión*, planyent a la pobre Bèlgica i fingint quelcom de simpatia per la França. Avui tota la rabia és contra la traïdora Italia, que té la imperdonable gosadia de volguer lo que és seu.

Amb la mateixa facilitat que traslladen els seus exercits del front oriental al front occidental, traslladen els seus odis, els teutons, de l'una a l'altra frontera i, com els micos, imiten els nostres reaccionaris les evolucions dels seus odis, alabant avui tot allò de que maldeien ahir.

Ara deixaràn en pau a la França i fins oblidaràn aviat a l'Italia, per a voltar d'un glossari d'estupideses el discurs d'en Mella i omplir-se la boca amb la perfidia d'Anglaterra, la corrupció de l'or anglès i l'espina de Gibraltar.

I, efectivament, des de el punt de vista reaccionari, en Mella ha tingut traça a l'enfocar l'odi dels seus jaumins en particular i dels clericals en general, contra la lliure Anglaterra, la nació reformadora per excel·lència, el breçol de les verdaderes llibertats, la mestra de les democracies. En Mella té raó al senyalat a Anglaterra com el més gros perill, però aquest perill és contra la reacció, contra la rutina, contra les religions arcaïques, contra els fanatismes seculars.

El triomf d'Anglaterra, amarada ja de l'esperit revolucionari de la França, és, en canvi, per a nosaltres, l'esperança més ferma per a la Llibertat d'Europa.

JEPH DE JESPU

SONATA LXXII

OS discursos hem tingut aquesta setmana; mentres els altres fan guerra, nosaltres fem discursos, per això anem tan bé. Ah! i encara no compto els innumbrables d'en Mir i Miró a la Diputació i a la Mancomunitat, aquests els deixo de banda perquè...

Doncs sí, don Alexandre a Canaries s'ha mostrat més bel·licós que mai. Ell s'assembla, en aquesta qüestió de la guerra, en altres no, al Papa aquell que tancat anava dient als que'l volien convèncer de que ja no ho era de Papa:

—Tretze són tretze, tretze tretze són.

Doncs en Lerroux igual:

—França és la meva, la meva França és. I la veritat, tinc de confessar que en aquest concepte l'acompanyen totes les meves simpaties.

A qui no acompanyen és an el senyor Vázquez de Mella ni an el seu discurs *entero y pronunciado*. I que n'és d'empipador l'home aquest! No l'havem sentit mai? Vos felicito.

Es una tabarra; se sab quan comença però no quan acabarà. Rrrrrrrrrrrr...! Allà va, fins que t'empipes; an ell no li ve d'un tant. Allò és una inundació. I, que és d'aquells que no's cansen.

La seva flaca són els exemples històrics, després de cada exemple hi ha ovació.

Una vegada el vaig sentir al «Tivoli» de aquí Barcelona i encara em dura el mareig. Mare de Déu de l'Empenta! Quina manera de xerrar i no dir res. Ara, a Madrid, se vol posar al costat d'Alemanya; realment en això és lògic; si no ell, els seus hi tenen una tirada an aquestes tropes que han trocejat la Bèlgica i la Polònia. Els Miret, els Cucala i els Cabrera no hi farien mal paper, si ens al·liàvem amb el kaiser, entre les tropes germàniques.

Però per ara, miau! Somniu, somniu senyor Mella. Fa molt bonic quan somnia. Escolteu:

Això és un paragraf grandieloquent.

Allà va, que trona.

«Quiero volver los ojos a la Historia y ver a los cruzados, a los conquistadores, a Colón, a Elcano, a Felipe II, a Cisneros, a

Carlos V, a Juan de Austria...; ser soldado en los tercios de Alba, de Farnesio, en las naves donde volvi6 el manco de Lepanto para escribir el *Quijote*; gozar la prosa sublime de Fray Luis de Granada, de Vives; la poesía de Calderón, de Lope; seguir a Suárez hasta la cumbre de la metafísica; ver a Flandes al través de las lanzas de Velázquez; percibir los resplandores de Santa Teresa y de San Juan de la Cruz; vibrar en la gloria de España...

(Es imposible seguir ni en la guirnalda de los conceptos al orador.)

El auditorio, en masa, està como electrizado.)

Eh? què tal. Felipe II, Elcano, el manco i les llances. Vagi ara, home, a Bèlgica si la vol veure per l'istil de quan la rendició de Breda; crec que encara ho ha fet millor. Si jo hagués estat allí, vos asseguro que li hauria cridat.

—Ai, gran pocavergonya!

Però no, seguim llegint:

(Estalla una ovación formidable, que dura varios minutos. Desde los palcos y butacas, las señoras arrojan al orador los bouquets de rosas y claveles con que fueron obsequiadas al entrar. El momento es conmovedor. Los vivos a España ensordecen.)

Vatua el món! Vatua el món! Veureu, Enric, porta'm beure. *Este mundo es un fandango y el que no baila es un tonto.*

MORITZ III

Notes de fóra

Granollers.—Un conflicte obrer iniciat en aquesta població, amb motiu de un augment de jornal que demanaven els paletes, sembla que s'ha solucionat satisfactoriament. Satisfactoriament per a tots? Val més aixís!

Olot.—Els treballadors de la casa Sacret i Companyia, han tingut una reunió, acordant declarar el *boycot* al encarregat de l'esmentada fàbrica. El motiu, segons diuen, és l'haver-se negat aqueix a associar-se.

Lleida.—Les societats obreres han notificat al governador que si no acaba d'un cop amb l'intolerable abús de deixar jugar, i que si no regula les hores de tancament dels cafès i les tavernes, es veuràn precisades a protestar per medi d'una vaga general. Bravíssim, minyons!

Reus.—La vaga de «La Fabril» segueix sense solucionar. A darrers de la setmana passada els ànims estaven bastant excitats, tenint lloc alguns llastimosos incidents entre'ls mateixos obrers.

Sabadell.—A benefici de la Creu Roja belga, va haver-hi, diumenge, funció d'òpera a l'Eutèrpe, representant-se amb èxit *Cavalleria Rusticana*. Probablement donà un concert a Barrientos, amb el mateix objecte.

Tarrassa.—El pendó de la processó de Corpus ha sigut conflat enguany al Centre de metges. De modo que mentres durà la moxiganga clerical no calgué pas que cerquessin cap *galeno*. Tots eren a la processó, per vergonya de la Ciència.

Tarragona.—Per a protestar del augment de preu del gas, diumenge passat va tenir lloc un miting en el Teatre Principal. Es allò que diem: gracies a la neutralitat, tot s'apuja. I pensar que els alemanys, tot i estant en guerra, els *gasos*, els regalen...

Palafrugell.—Tenim conflicte en peu, degut a haver sigut despatxats els obrers de les brigades municipals. L'Ajuntament està faltat de *perres*, i ja se sab... *Donde no hay harina, todo es mohina.*

San Felu de Guixols.—Han sortit ja cap a Cerbere dues tandes de treballadors, sollicitats pels agricultors francesos. Són moltíssims els contractats que esperen marxar també ben aviat. Mercès a l'estricta neutralitat, Catalunya i Espanya entera quedarà feta un desert. R. I. P!

El Vaticà a Barcelona

El primer, fou un rum-rum imprecís, un rumor anònim, una nova d'aqueixes que no se saben d'on surten. Després va anar adquirint consistència i s'anà precisant cada cop més i més. El Papa venia a Espanya.

Ja està dit. A Espanya falta gent. Però d'Espanya, quina ciutat tindria l'honor d'hostatjar-lo i de gaudir dels beneficis d'aquest hostatge?

Se pensà primerament en Madrid. Però

Emisaris prestigiosos foren enviats secretament a Madrid per a gestionar l'estada del Papa a Barcelona—sempre el centralisme!— i el senyor comte de Santa Maria de Pomés escrivia a Benedicte XV una afectuosa lletra cantant-li les delícies barcelonines. Per cert que aquesta intromissió disgustà un xic al Bisbe i tots temèrem que faria anar d'orris els treballs. Afortunadament el Bisbe, amb altesa de mires, s'imposà de lo trascendental de la qüestió i no oposà obstacle a les gestions, ans al contrari, hi cooperà amb eficàcia.

En aquest punt les coses, atents sempre a

Aconseguida aquesta concessió se feu precís pensar en l'allotjament i en que correspongués a l'alta dignitat de l'hoste.

De primer moment se pensà en la casa d'en Milà, del Passeig de Gracia. Aviat, per raons de poca capacitat i de massa concurrència, se desistí d'aqueixa idea. Per altres raons, igualment poderoses, s'hagué de prescindir de l'oferiment que de la seva torre s'apressurà a fer en Muley Hafid.

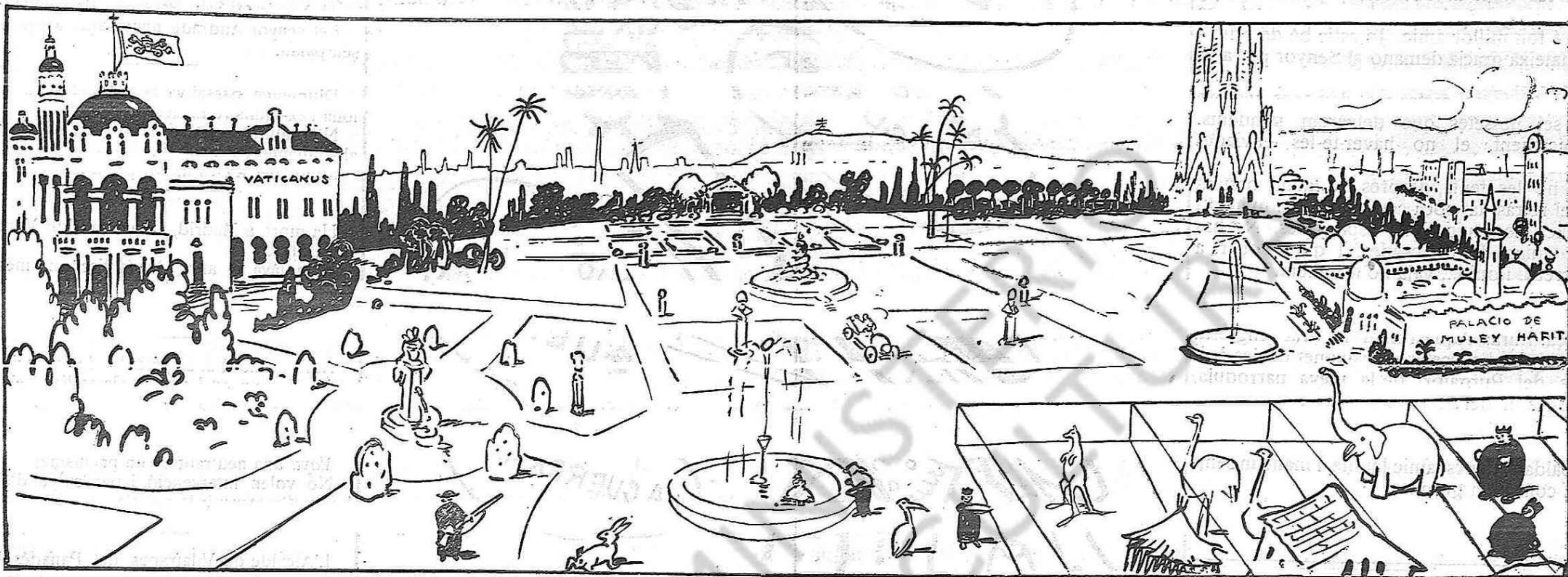
Era precís trobar uns terrenys espaiosos, on ademés de grans edificis, hi poguessin fer-se magnífics jardins, amb prou amplitut per a que pogués hostatjar-se tot el Vaticà

retirada i bella, al mateix Camp de l'Arpa. En les vastes proporcions de l'hospital de Sant Pau tindrà hostatge el Vaticà.

La Sagrada Família serà la Basilica Pontificia. Se creu, amb fonament, que Sa Santedat, admirat per la futura arquitectura del Temple, contribuirà moral i materialment a que s'acabi de bastir d'una vegada.

La guardia suïça—hi han places que podran ésser ocupades per catalans—serà manada pel mateix comte de Santa Maria de Pomés en persona.

En l'espai comprès entre'ls dos grans edificis, se construiràn bells jardins, passeigs

podia Barcelona, la perla del Mediterrani, consentir-ho? ¿Ha de durar sempre aquesta primàcia madrilenya? Ja és hora de que s'acabin certs privilegis. I ara se presentava una bona ocasió per a demostrar una vegada més, que Barcelona està amatenta sempre a vetllar per la seva dignitat.

Comprentent-ho així els nostres caps de brot, els nostres fermes catalanistes i bons barcelonins començaren la campanya. Per la seva part la *Atracció de Forasteros* envià al Papa tots els follets de la seva publicació, previament traduïts a un bon llatí per el senyor Carreras Candi.

tenir ben informats als nostres llegidors caríssims, en totes les modalitats de la vida ciutadana, fèrem les investigacions necessàries pel aclariment d'aquestes noves. Modestament, podem afirmar que malgrat les dificultats que hem trobat, l'èxit ha coronat nostres esforços i avui oferim al públic la nostra informació.

Es cert. El Papa s'hostatjarà a Barcelona. Els treballs desinteressats i generosos dels homes benemèrits de la patria, dels que bastiren la Mancomunitat i l'Institut, han obtingut favorable resultat. El Papa Benedicte XV, ve a Barcelona.

amb totes ses nombroses dependències.

Com sempre, Mestre Gaudí tingué l'idea lluminosa.

Pel plànol adjunt, que no sense grans penes i fadigues podem oferir al curiós llegidor, aquest se farà càrrec de la esplendidesa i de la magnitud del projecte.

Com se veu, se tracta de cercar (volem dir posar valles) a tot l'espai comprès entre l'hospital de Sant Pau i la Sagrada Família. Pot-ser, si la cosa opté la sagrada superior autorització, se faria al Guinardó una estació termal i, ateses les aficions pontificals per la musica clàssica, una petita mansió

per a la meditació i *via-crucis*. S'instal·larà també una col·lecció zoològica, encara que aquest projecte ha sigut combatut per en Joaquim Nadal, no sabem per quines insospitades raons.

Els beneficis que la realització d'aquest projecte i la concessió d'hostatjar a Benedicte XV reportaran a Barcelona, són incalculables.

Nosaltres, una mica orgullosos per ésser els primers de donar al públic aquestes noves, felicitem coralment a la *Atracció de Forasteros* i a totes aquelles persones que han intervingut amb tant èxit en aquest venturós afer.

El conflicte de les patates

—Senyor Dato, estem perduts!
—Hola!... Què hi ha?

—Les patates han augmentat tant de preu que, si no pren mides ràpides, va a armar-se un sagramental.
—Això sí que no m'agrada!
I, per què s'han encaritat?
—L'exportació...

—Sí?... Doncs, ansia!
Suqui la ploma i escriu:
«En vista de la gran alça que han sofert darrerament en varis pobles d'Espanya, es prohibeix des d'avui l'exportació de patates.»

II

—Però, don Eduard, què ha fet?... Ha comès una imprudència!... L'exportació de patates, justament en aquesta època en que surten al mercat les classes més primerenques, destinades als senyors, és l'únic ingrés que tenen els pagesos de llevant. Privar-la, és d'ú la miseria a deu o dotze províncies.
—Ah! Això fàcilment s'arregla.
—Ja cal que cuiti.

—Demà publicarà la *Gaceta* un decret que dirà així:
«Queda des d'avui permesa l'exportació a l'estranger de patates primerenques.»

III

—Senyor Dato, això va mal.
Fa dies que les patates

tornen a pujar de preu.

—Les novelles?
—I les altres.
I si no augmenta l'impost

Guaitant des del submarí

—Qui és aquest que cau ara?
—Un mil·lionari nord-americà. Noi, quin rellotge d'or més maco!
—Diga-li que entri.

a les tendres que ara marxen, encara pujaran més.
—Vaig a fer-ho a *raja tabla*.
Miri: «A fi d'afavorir a les classes proletàries, les patates primerenques per l'estranger facturades, al traspassar la frontera pagaràn un nou recàrrec.»

IV

—Senyor Dato, ara va bé!
Com els ha esbullat el marro!...
—Senyor Dato, així no hi ha manera de guanyà un quartol...
—Tanqui el pas a les novelles!...
—Sortiran de contrabando!...
—Les patates són sagrades!...
—Viva el pueblo soberano!
—Un fort impost prohibitiu i s'acaba el safarranxo!...
—No, no les castigui més!...
—Sí, sí, llenya, senyor Dato!...

En el número que ve, continuant aquesta historia, tindrem el gust d'explicar quin curs va seguint la cosa i iarem sabé al lector si les patates s'arronsen, o han adquirit nou impuls, o discretament amollen o han sigut per fi—lo qual tindria l'aplauso nostre— declarades pel Govern gratuïtes i obligatòries.

C. GUMA

UNS escolanets han descobert un novíssim sistema de giro mutuú. No volem explicar-lo i deixem al curiós lector que se'n faci càrrec per sí mateix, llegint la lletra que a continuació transcrivim.

Lletra d'en Joanet, escolà a la Seu d'Urgell, endreçada an en Jaume, amb igual càrrec a Barcelona.

Estimat Jaume:

No estranyis la meua tardança en contestar a les teves ni et molestis per ella. Estigues ben segur de que sempre he estat, soc i seré ton millor amic. Joestic bé de salut i la mateixa gracia demano al Senyor per a tu i els teus.

En les teves cartes me demanes sempre les set pessetes que deixarem pendents. Francament, el no haver-te-les enviades abans és degut, primera i principalment, a que no les tenia, després ha influït bastant en el retràs, la poca confiança que m'inspiren les comunicacions espanyoles. No has vist quina de quebrades, i quin robar a Correus, i quin... vaja no'n parlem.

Mercès a Déu, que lloat sia per sempre, he trobat bon banquer, barato i de tota confiança. Mira: Aquest matí he tirat religiosament les set pessetes al caixonet de les ànimes del Purgatori de la meua parroquia. treu-les tu del de la teva. Això te serà molt fàcil amb una mica de bona voluntat i una branilla untada de pega.

Saldats, doncs, amic Jaume, i mane'm sempre com a un germà.

Joanet

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 28 DE MAIG AL 2 DE JUNY DE 1915

Per terra

Els russos han emprès una vigorosa ofensiva en dugues regions de la Galitzia: en el riu San superior i en el sud del Niester, cap a la vall de Dolina. En tots dos punts han fet recular als austro-alemanys, sobre tot en la primera regió, on l'enemic ha hagut de retirar-se a l'altra vora del riu, perdent 14 canons, 7,000 presoners i molt material de guerra.

Al sud del Niester han fet els russos uns vuit mil presoners, i altres tants a la regió de Kielce (sud de la Polònia russa) del 12 al 24 de maig.

A la Lituània, segueix l'ofensiva russa, que els alemanys s'esforcen en contrarrestar. Aquí també han fet els moscovites uns 3,000 presoners.

En canvi, els austro-alemanys s'han acostat a Przemysl.

En el front occidental, èxits locals dels aliats, sobre tot al nord d'Arras, on s'han apoderat de la totalitat d'Abtain i de moltes defenses alemanyes.

Al Caucas, segueix l'avenç rus dins territori turc.

Als Dardanel, petits avenços dels aliats.

Els italians avençen considerablement pel Trentí, havent arribat a uns 20 kilòmetres enllà de la frontera.

Per mar

El degà dels navilis aliats dels Dardanel, el cuiracat *Majestic*, de 14,000 tonelades i que va néixer l'any 1893, ha estat enfonsat per un submarí germànic, salvant-se quasi tots els tripulants.

Contratorpeders italians han bombardejat els grans astillers austriacs de Monfalcone, causant-hi destroces.

Un submarí anglès ha enfonsat tres barcos turcs carregats de material de guerra i ha arribat fins al port de Constantinoble.

Per l'aire

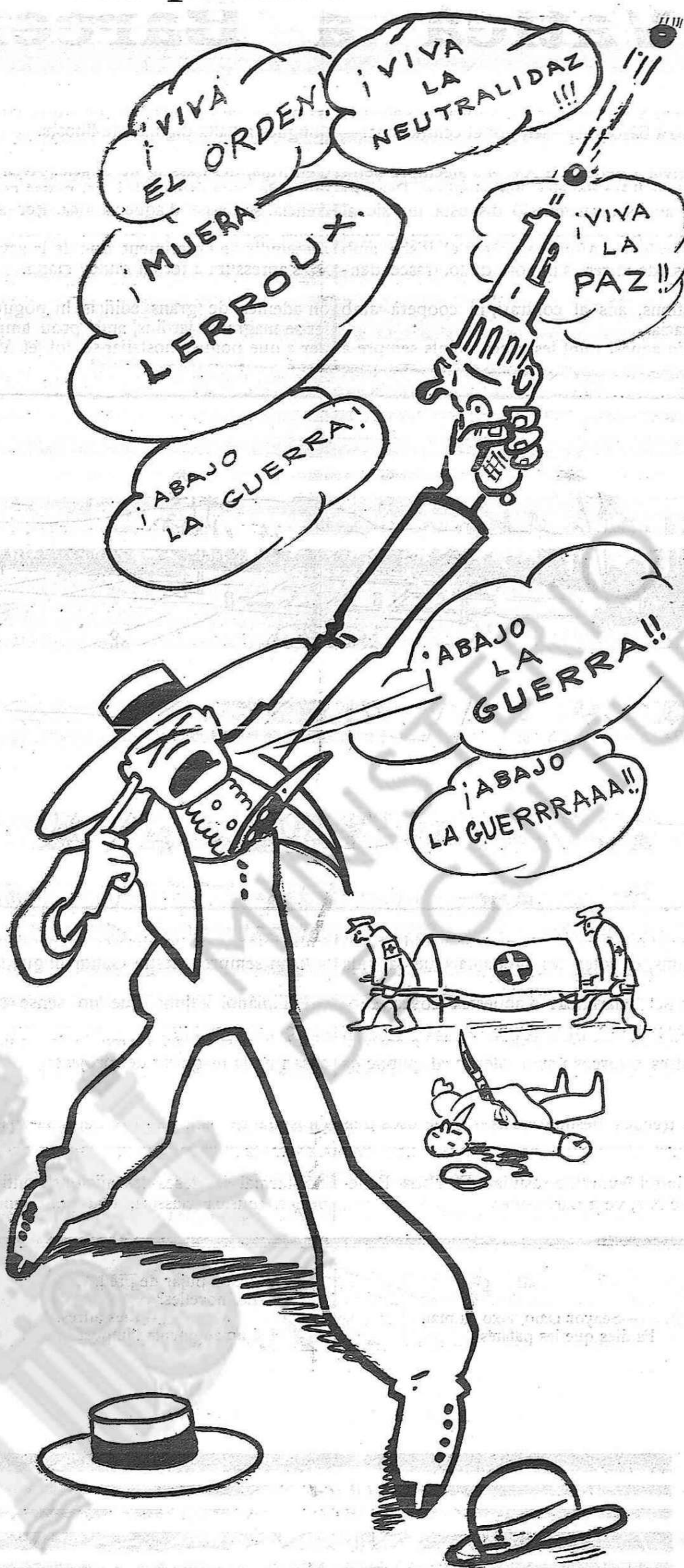
Hi ha hagut fets molt importants.

Un dirigible italià ha bombardejat Sebenico i un altre dirigible ha fet el mateix amb el gran port militar austriac de Pola.

Divuit aeroplans francesos han tirat dotzenes de bombes damunt les grans fàbriques d'explosius de Ludwikshafen, incendiant-les.

Alguns *Zeppelins* han tirat bombes damunt algunes poblacions dels voltants de Londres, causant alguns danys i algunes víctimes.

La protesta de Madrid

El pacifisme tal com l'entenen els mauristes i els del requetè

de hablar. Todos somos de la Iglesia y la Iglesia siempre nos une.»

Sí; sí. Lo que's uneix és el cepillo de las ánimas.

No era això lo que vostè volia dir? Entesos!

Todos somos unos.

Fa alguns dies que, a la «Sagrada Familia», engegen les campanes tubulars del teatre del «Liceo».

Són tranquils els missaires!... Mireu que anar a enmatllevar campanes als comedians!

Celebrem el modernisme que aqueix fet representa. Avui els solliciten les campanes, demà els sollicitaran les bailarinas.

Fet i fet, tot és teatre; millor dit, tot és comedia.

Llegeixo:

«Ayer el gobernador civil estuvo en el Palacio Episcopal, con objeto de conferenciar con el Prelado.»

Justa!

Això és que'l Sant Pare vé a Barcelona.

I el senyor Andrade degué anar a oferir-li el seu palau.

Diumenge passat va estar tot el dia a Barcelona l'ex-ministre Lacierva.

Naturalment, el petit dictador va fer la visita absolutament d'incògnit.

Millor per a ell i millor per a tots

Ha mort, a Madrid, el general don Marcel de Azcárraga.

Comptava 84 anys i havia viscut no més que pel sosteniment de la Monarquia.

Déu hagi perdonat al pecador!

Amb motiu d'unes paraules intervencionistes atribuïdes an en Lerroux, els carlins i els conservadors s'han alçat en protesta irada, al punt de que fins han engegat trets pels carrers de Madrid.

Vaya una neutralitat i un pacifisme!

No volen intervenció, i per culpa d'ells ha hagut d'intervenir la policia.

L'Alcalde de Vilafranca del Panadés ha fet arriar la bandera catalana de la fatxada de la Casa de la Vila.

Això és enveja.

Això és que aquest batlle «borrego» busca que, al cim del pal, en comptes de la bandera, hi pengin... un pendó.

Què's ha semblat el discurs d'en Mella al «Teatro de la Zarzuela» de Madrid?

Quina hermosa defensa dels barbres!

Si els alemanys haguessin de creure an ell, no seria un 42 que utilitzaria, sinó un 84.

I, si se l'escoltessin gaire, anant així en augment, pot-ser arribarien al 606.

Un mossèn feia la propaganda a un fulano que se li havia mort la sogra.

—Vostè hauria de fer dir unes quantes misses pel seu bé—exclamava.

—No cal—respongué el fulano.—Si la sogra ha anat al cel, ja no les necessita; i si ha anat al infern, ja serà tard per a salvar-la.

—Bé, sí, però... i si és al purgatori?

—Ah, si és al purgatori, que s'hi estigui, que també me l'ha fet passar a mi quan era viva.

CORRESPONDENCIA

Cavallers: R. Poron: Ni les idees tenen novetat ni la forma és prou *kultural*.—S. B. i S.: Es valenta, però no té prou claretat; és ferma, però no és sincera.—Eudald Sala: No repeteixi els envios, perquè és pitjor. Els epigrames eren, uns en cartera, altres al cistell.—Josep Pujol: M'ha agradat per pacifista. Llàstima de versos, que mereixen quatre trossos!—Pep Carbassa: Com més anem, menosvalem.—Joan Pesaferrer: Amb molt sentiment, no'l puc complaure.—Un republicà: Aquestes notes han de venir firmades amb tota formalitat.—Mas: El dibuix de l'anciana, noi, m'ha fet perdre la gana.—Lo corresponental: Els comunicats d'aquesta mena han de dur una firma com cal.—A. de Castro: No'ns convé.—R. Salvadó: Les cartes, les volem curtes, ben curtes i escrites en català intel·ligible.—El Entente: Doncs miri, vostè es diu Entente, però jo no iuc emés de res.—Tigot: Alguna cosa, un dia o altre.—Joaquim Malleu: No és pas dels més ben encepagat.—A. Bettinelli: A cada poble li passaria lo mateix. El clero, a Espanya, és una potencia. Si la carta fós més curta, la publicariem.—Francesc de Pont: No'ns acaba de fer el pes.—F. G. P.: No'ns convé.

REPICS

LGUNS diaris, al donar compte del discurs d'en Vázquez Mella a la «Zarzuela», digueren:

«Comencé dando gracias íntimas por los aplausos.»

Gracias íntimas, davant del públic? Per amor de Déu, senyor Vázquez! Quines són les seves gracias íntimes?

En Vázquez Mella tributà grans elogis a Guillem II.

No ho comprenem.

I segurament el cardenal Mercier, que fou empresonat pels alemanys, tampoc ho comprendria.

Anem a dir que'l discurs del senyor Mella, an el cardenal no li farà gaire mella.

Molt sospitem que an en Guillem II tampoc.

Les declaracions intervencionistes fetes per en Lerroux a Santa Cruz de Tenerife, han sigut causa de nombroses manifestacions contra el capdill radical.

Atacà furiosament, com ja és sabut, la neutralitat espanyola. I contén que en Dato, al llegir-ho, digué concirós:

—Tu quoque, Brutus?

Una frase d'en Vázquez Mella: «Respecto a la unión de las derechas poco he

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C^{ta}